

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,

VII. ker., Károly-körút 9. szám.

Ide intézendők az előfizetések, legzészerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:

Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**

Negyedévre **3 korona.**

Emlékezés 1849. október 6.-ikára.

Odalent, Torontálban, ahol a falvak és a városok ugyszólván telve vannak a Kiss Ernőről szóló legendákkal, a Karátsonyiak, Dánielek és Gyertyánffyak kastélyaiban éppen úgy, mint egyszerű házacskákban, avagy nyilvános helyeken, gyakran támad bús beszéd az aradi tizenhárom közül mesés gavallériájával kitűnt vértanuról, akinek bitóján azért nem zöldelt ki a borostyán, mert sortűz teríté le őt a halálba . . .

Egyszer ismét róla hallottam. Magasztalták, a rajongás szárnyalásával emlegették tetteit, és a beszédközben olyan adat is vegyült, amit Kiss tábornok életrője fontolóra kell, hogy vegyen, mert nagyon sok valószínűség készítheti erre. Egy pár érdekes, jellemző vonást azonban előre kell vetnem, hogy a Kiss Ernő nagy tragédiáját előidézett körülmény érthetőbb, tisztább képet kapjon.

Az már ismert, mesékbe való bőkezűség volt, melylyel Kiss Ernő elárasztotta ezredét, mint a Hannover-huszárok parancsnoka. Még a külföldön is hire terjedt,

hogy az Uj-Pécen parancsnokló huszárezredes miként csináltatott az egész ezrednek a saját költségén egyenruhát; finomat, szépet, hogy egy-egy közhuszárja jobban festett a mondurban, mint egy más ezredből való kadét. Tisztjeit szerette, azok pedig imádták őt, úgy, hogy minden gavallér huszártisztnek egyedüli vágya volt, hogy a Kiss Ernő ezredéhez jusson.

Egy alkalommal egy szegény kadétjából hadnagy lett. Abban az időben rengeteg pénz kellett ahoz, hogy egy huszártiszt kievpirozza magát. A szegény ujnagynak minden örömet megkeserítette az a gond, hogy honnan teremtsen elő azt a mesés összeget? . . . Kiss Ernő, — ki nagyuri passzióval szeretett az ilyen helyzeteken segíteni, — pár napra a kinevezés után, feketére hívatta magához a hadnagyot.

— Tud tarokkozni? kérde Kiss a hadnagytól.

— Parancsára!

Az ezredes belenyúlt a dolmánya zsebébe és onnan hamarosan elővett valamit és a sapkája alá rejtette az asztalon.

KISS ERNŐ.

— Az első partit annyiba játszsuk, amennyi a sapkám alatt van! — mondá gyorsan a parancsnok és a szegény hadnagy hüledezése között osztani kezdett és játsztak. Kiss Ernő természetesen mindent elkészített... és elvesztette a partit, mire fölemelte a sapkáját és ott komolykodott az asztalon teljes valóságában, egy ezres bankó...

— Teringettét, hadnagy ur! Önnek nagy a szerencséje! — tetette a dolgot Kiss Ernő, — de ma tovább nem játszunk, mert még koldussá tesz... mondá csillogó szemekkel, afelett való örömeiben, hogy a hadnagyon anélkül segített, hogy katonai önérzetében megalázta volna...

Rendkívül szerette egy Plaján nevű főhadnagyát. Derék, magyarérmű tisztje vala ez, és mindennapos vendége a Kiss asztalának. Egy izben, ebéd után, a házigazda a dohányzóba vonult vissza vendégeivel. Egyik asztalkán egy káprázatos szépségű hamutartó állott. Telisteli volt rakva drágakövekkel, míg maga a hamutartó az ötvösművészet remeke volt.

— Nos, főhadnagy ur, — fordult társalgás közben kedvencéhez Kiss Ernő, — találja ki, mi volt az ára ennek a hamutartónak?

— Nem tehetem, nem értek hozzá, — szabadkozott Plaján főhadnagy.

— Csak próbálja meg, mert, ha eltalálja, önnem adom.

Erre a nagy ígéretre a főhadnagy is összeszedte magát és elkezdett találmokra számokat mondogatni:

— Ezer forint.

— Sokkal több!

— Háromezer...

— Följebb!

— Ötezer...

— Négyezer annyi!... segített neki a gavallér házigazda, mire Plaján főhadnagy szinte megszedülve az örömtől — mondta ki az előre sejtetett számot:

— Huszezer forint!

— Eltalálta!... Itt van, az öné!...

A szerencsés tiszt aztán évek múltán végigcsinálta Kiss Ernő oldala mellett a szabadságharcot, és mikor az aradi várból, hosszú fogságból kijött, urrá tette — a hamutartó.

De mielőtt Kiss Ernő is rálépett volna a megszentelt emlékezetű tizenháromnak az utjára, megjelent a temesvári hadosztályparancsnok a garnisonban és megvizsgálta az Uj-Pécsen állomásozó huszárságot. A legénység a Kiss Ernő által csináltatott disz-uniformisban rukkolt ki, hogy annál nagyobb hatást tegyen — a legenda szerint — Haynaura. Mikor aztán a bresciai hiéna meglátta a legénységen tündöklő ruhát, szörnyű düh fogta el és odafordult Kiss Ernőhöz:

— Micsoda komédia ez, parancsnok ur?! — Jegyezze meg magának, hogy ez nem ő Felsége uniformisa. Ez hamis! Az igazi uniformis az, amit a császártól kaptak. — Ha még egyszer ebben a maskarában

látom őket, önt fogom szigorú felelősségre vonni! — Adieu!...

És éppen sarkantyút akart adni a lovának, midőn Kiss Ernő hangját hallja, ki idegesen szól oda segéd-tisztjének:

— Főhadnagy ur! Vegye tudomásul jövőre, hogy mikor én tartok szemlét a legénység fölött, akkor disz-uniformisban vonuljanak ki, ha pedig a hadosztályparancsnok ur jön, akkor komiszruhában kell kirkukkolni... Értette, főhadnagy ur?!

Haynau tajtékzott a dühtől, midőn e szavak után Kiss Ernő szalutált neki és szó nélkül ellovagolt... El is követett mindent, de nem tudott Kiss Ernő ellen semmi fegyelmi büntetést kivinni, mert föl, egész az udvarig, ismerték a nábob-parancsnokot, a huszártisztek eszményképét.

De jött a bosszú napja.

Kiss Ernő ott ült az aradi vár kaszamatáiban a többiekkel, kiket eljegyeztek a vértanuhalálra. Haynau pedig Budán ítelt és terjesztett kegyelemre a nemzet vasravert nagyjai közül, akit akart. És amíg Világos után a Kiss Ernő kincseket érő ezüst- és aranyeműi is osztrák hadizsákmányul kerültek Temesvárra és onnan senkise tudja, hova... — azalatt Haynau nagy gondja volt a Kiss Ernő sorsára, és habár előkelő kezek nyultak igen magasra, hogy azt az embert — aki eszményképe volt a lovaskatonaságnak, és aki annyit áldozott egykor a hadseregért, — megmentésük — a fogságnak, hasztalan volt.

— Rukkoltassa ki most komiszban a huszárait...

Az első sortűz csak térdre ejtette Kiss Ernőt és bekött szemekkel, testében három golyóval, így várt tovább.

A vezénylő őrnagy halálsápadtan, alig tudta a második sortűzet rávezényelni a hősök hősének a testére.

Büszke napom lemenőben...

*Büszke napom lemenőben,
Szíved lángja kihülőben;
De én azért nem vádollok!
Minden átkot, minden vádat,
Mit hozott a késő bánat
Enmagamra zúdítok csak!*

*Miért nem volt oly varázssom,
Hogy téged megbabonázzon?
Annyi lángom, szenvedélyem,
Felgyújtani úgy a szíved,
Hogy sohase hadd el híved?
De hozzáförj észrevétlen!*

*Bennem volt a hiba, bennem!
Egyedül is kell szenvednem!
Téged új láng üdvözít már:
Én meg járok elhagyatva
Mindörökké sivatagba,
Engemet a felejtés vár!*

Varsányi Gyula.

REGÉNY.
(13. folytatás.)

Mikor a lelkek szövetkeznek...

Írta: Lauka Gusztáv.

Megemlítendőnek tartjuk azt is, hogy a vadászati gazdagabb zsákmány már azért is nagyobb örömet okozott neki, mert abból nemcsak szeretett atyja konyhájának jutott rész, hanem az ajándék által még a falucsabeli lelkész és jegyző asztalát is kielégítőbbé alkotta, sőt ami legbensőbb megelégedést okozott neki, az ismertebb családok betegeit is elláthatta a vesztett erőt lassanként visszaszerezhető peccenyével.

Fáradságot nem érzett vadászat közben, sem annak befejezte után, hanem az azt követő éjszakán jól kialudva magát, még erősebbnek s ruganyosabbnak mutatkozott.

Az őszi romlatlan, tiszta vér megőrzöttnek tünt fel az egész családban. Így példának okáért, az öreg Páczafalusy Lőrincz is egyenes és izmos, szigorú arcvonásaival könnyen csalódásba ejthetett volna bárkit is, mert egyidőben vénnek és fiatalnak is látszott. Azon öreg urak közül való volt, akik a sok év mellett még sok erővel bírnak, akiknek homlokára ősz haj borul, de szemük ragyog, könnyed mozgathatóságaik után ítélve, erőben negyvenéveseknek mutatkoznak, de külsejük után ítélve, ha bárkit megkérdeznének, azt mondaná, hogy hetvenévesek.

Mintha családhatyomány maradt volna, hogy ne úgy éljék át ifjuságukat, mintha az élet örömeit és gyönyöreit azon idő alatt kellene kiaknázniok, hanem úgy, hogy azokból a később korra is jusson és maradjon.

Mindazokat a kedvteléseket, melyeket ifjukorában keresett és gyakorolt, fia is örökölte. Az atyja is szeretett vadászni, lovagolni, a gazdaságban legtöbbször gyalog is szerte-szét mászkálni. Ellenben tartózkodni minden olyan kicsapongó, lármás mulatságtól, amelyek nemesak a testi erőt, hanem a vagyoni állást is fogyasztják. Még leánya, Daniella is, a kapitány neje, az erősebb szervezetű és korára nézve a mozgékonyabb nők közé tartozott.

A szalonkavadászatra kitűzött nap fellegtelen, mosolygó éggel köszöntött be, úgy, hogy az ifju gróf már előre örült a kora üde alkonyának, amely őt pagonyjának bokra vagy haraszlja mellett elrejtí; ebédje alatt, amelyre a lelkész szinte hivatalos volt, már nagyon megörvendezettte azon ígéretével, hogyha csak egy pár szalonkát lő is, neki is juttat egyet belőle. A lelkész gazdasszonya, aki néhány év előtt gróf Vizeskúthyéknál szolgált, ezen erdei madárnak bizonyos részét, amely a lelkésznek valamennyi ételnemek közt a legkedvesebb volt, oly izlésesen tudta elkészíteni, hogy még maga Carene, a francia szakácsok leghíresebbje is megdicsérte volna.

Minthogy az alkony kezdetén az idő hűvösebb és azután csakhamar hidegebb lett, az időnek megfelelően

szokottan, vadásziasan felöltözködve, fegyverét és tarisznyáját vállára téve, kedvenc vizslájával a közeli erdő felé indult, meghagyva kocsisának, hogy a könnyű hintóba két lovat befogva, az erdő dombosabb helyéről fakadó forráshoz közel annak szélén várakozzék.

Az Alfonz birtokául jutott erdő rész, mintegy négyszáz holdnyi volt; fenyő-, bükk- és tölgyfákból fogyottan és szaporodottan; sík talaján a sűrű moh és fű elnyelte az emberi lépések nyomát; még az ösvénynek is csak annyi nyoma volt, amelyen rózsét és vihartól letarolt ágakat szállítottak. Talán kevesebben, de voltak olyanok, akik az erdőben rokonszenvező sziveket is kísérték, de a legényes leányok között bizonyosan voltak többen, akik az itt-ott található őszi virágokért látogatták meg az erdőt, hogy a tarka-barka színnel és különböző illattal szeretőiknek kedveskedhessenek; a kökény, és gyalogszeder-bokrokat a gyermekek keresték fel, hogy azoknak izletes gyümölcsével maguknak kellemes és kedves estét szerezhessenek.

Az ifju gróf erdejében minden szabad volt, csak a falopás, a fáknak megsértése és az ágaknak tördelése nem, és a lányok, legények és gyermekek az ifju gróft e tekintetben is igen szeretetreméltónak találták. A tavaszi, nyári és őszi hónapokban alig is volt nap, hogy néhány virágcsokorral Alfonznak ne kedveskedtek volna.

A nyári és őszi hónapokban vasárnapon és ünnepen, hacsak rossz idő nem volt, mindig találhatóak voltak olyan legények és leányok, akik valamelyik fűvel benőtt tisztáson valami hagyományos játékban ne mulattak vagy táncoltak és olyan gyermekek, akik kökényt vagy szedret ne kerestek volna.

Az is megtörtént néhányszor, hogy az ifju gróf erdejébe kísértélva, hosszabb vagy rövidebb ideig megállt és gyönyörködött a népies és ártatlan mulatságokban. Ő egészen otthoniasan érezte magát az őt szerető és tisztelő népei között, mert arról is bizonyos volt, hogy azok bármi eshető veszélynél védelmére és segítségére fognak sietni. Arról szó sem lehetett, hogy őt bárki is megbántsa, vagy ami e vidéken nem is fordult elő, halálra keresse. Innen magyarázható az is, hogy bár nagyon sokszor járt egyedül, meghagyta volna, hogy őt valaki kísérje.

Ezen a szalonkavadászatra szánt napon is csak vizslája volt, mely csendesén kísérte, sőt ez a hű állat is, mintha a környéken mindenkit ismert volna, még el sem vakantotta magát.

A nap lemenőben, vérvörös sugaraival borította el az erdő felett kekelő láthatárt, mikor Alfonz vizslájával már régebben kiválasztott helyére ért és ott megállott. Várt, várt és nem várt hiába.

(Folytatása következik.)

Az aradi tizenhárom.

— Október 6. —

Gyászba borúl minden nemzetiszin zászló,
A dob tompán pörren, a nap nem sugárzó,
Félelem, ijedtség ül ki az arcokra:
Melyik jó hazafi kerül ismét sorra?
Bajban van az előbb győzedelmes ország:
Félisten fiait vérpadra vonszolják,
A pokol, a félföld, mind ellene esküdt,
Az Isten se védi,
Hogy fog tovább élni?

Nincs már a hazában egy csipetnyi lábnyom,
Amelyet magyar vér ne áztatna vádlón;
Városok, családok szemefénye, kincse
Odakerül mind a prédára, bilincsre;
Kótyavetye tárgya, mi az imént szentség,
Undok férgek rágják a magyar nép testét,
S hogy teljessé váljék a szörnyű ítélet,
A rémséges végzet:
A szívére lépnek . . .

Legdrágább fiai zord bitófán halnak;
Zord bitófán azok, kik száz diadálnak
Fényes, dicső, fölkennt, koszorús vezéri,
Kiknek a tetteit dicsőség kíséri;
Zord bitófán azok, kiket fényességben
Ott kéne hordani diadalszekéren;
Kiknek kötél helyett korona illenék
Glóriás fejükre,
Minden kis tettükre!

Arad, síró Arad, szemed e gyászt látta,
Te lettél a nemzet sötét Golgotája;
Reszketett a földed, reszketett a lelked,
Mikor meggyilkolni vitték e sok szentet;
Akként rogytál össze görcsösen zokogva,
Mintha saját tested marcangolták volna
S úgy zokogsz még ma is, kövé merevedten
Az égre kiállva,
Nagy bosszura várva!

A természet is sirt, velünk együtt érzett:
Az állati vérvágy csak nem ismert féket,
Még mind több részt kívánt a nemzet testéből.
— De a tizenhárom vérpadra most lép föl
Bátoran és büszkén, fejét fölemelve,
Mintha egy-egy újabb győzelemre menne,
Mintha nem is ember, nem földi halandó,
De Megváltó volna:
Felmagasztosúlva.

Nem féltek a végtől, a kínos haláltól,
De féltek munkáik meggyalázásától;
Nem fájlalták testük kora kimúlását,
De fájlalták a hon vesztett szabadságát,
A porba letiprott, szép függetlenséget,
A szentek szentei szíve azért vérzett,
Hogy amit kívántak; nyomorún fog veszni
Magyarok hazája,
Minden igaz vágya.

S meghaltak, elvesztek . . . De nem veszünk el mi,
S míg bizunk erőnkben, nem fogunk elveszni:
Magyarok hazája szabadságra vágyik:
Az ő céljaikért harczolunk halálig,
Testük a mi testünk, lelkük a mi lelkünk,
Önkénytől, vérpadtól nem szabad rettegünk;
E vérázott honban velünk mindig ott van
Valamennyi tájon
A szent tizenhárom.

Özvegy a sírok közt tetemiket látja,
Pap odaképzeli őket az oltárra,
S hozzájuk esdekel a harczvagyó férfi,
Szüzek gyöngé szívet hirnevük igézi
S megimádja őket ez az egész nemzet.
— Otölük tanultam én is honszerelmet;
Népemért, hazámért honszerető szívvel
Elvérezni vágyom,
Mint e tizenhárom!

Dura Máté.

Levél egy fővárosi unokaöcshöz.

Irta Rákosi Viktor (Sipulusz).

Kedves ecsém. Hallom, hogy felpanaszlod a fővárosba történt rokoni fölzónázásunkat. Igazat adok neked, én, a Miska bátyád. A zóna rettenetes egy találmány s annak főképe az az oldala, melyet te nem is méltányoltál, hogy tudniillik Budapestről épp oly ócsó az ut Kis-Bürgözdre, mint Kis-Bürgözdről Budapestre. Vagyis nemcsak mi mehetünk fel hozzátok potom áron, de ti is lejöhettek hozzánk, ugyanolyan csekélységért. Ez az öreg hiba!

A mult hónapban — most már én is csak elbeszélem neked — táviratot kaptam Eufrozina nénéd ő nagyságától, hogy lányával, Tatjánával, fiával, Aladárral s ennek unokabátyjával, Ivánnal, Budapestről eljönnek hozzám Kis-Bürgözdre. Gondolhatod, hogy megörültem neki. Eufrozina nénédet tíz éve nem láttam, a gyerekeket sem. Azóta a nénédnek a férje királyi tanácsos lett (valami beszakadt zsilipért kapta, vagy mi!), a gyerekek is szépen megnövekedhettek, megcsinosodhattak, szóval elgondoltam, hogy egy kis örömem lesz a Sármezey-familia fővárosi tagjaiban. Tudod, mi falusi emberek (hiába no már csak olyanok vagyunk) szeretjük a familiánkat.

A kitzűött időre két szép négyeszugot küldök a vasuti állomásra. A legények meg is hozták a táviratot, hogy a „Fruzi“ néni nem jön, mert elnökölnie kell a virágkiállítás zsürijében, hanem holnapután. Teringettét, ilyen jól ért a virágokhoz? Szép dolog, az anyjukom is megörült a dolognak, hogy fog majd a Fruzi kertünk virágaiban gyönyörködni!

A másik terminusra a kocsisok és lovak megint kivonultak. Persze, hogy ekkor meg a gyümölcs-kiállítás zsürijében ült a Fruzi néni s nem jöhetett. (Te nincsenek-e váltóid a nénédnek, mert bizonyosan meg vannak óvatolva.) Az ujságból láttam, hogy baromfi-kiállítás meg jótékonybazar is készül még a fővárosban, azért a harmadik táviratra csak egy tehenest küldtem ki az állomásra: ekkor megjött a familia.

Az állomásról beizenték, hogy kérnek két hintót és négy hordárt targonczákkal. A két hintóval eléjük robogtam, a négy hordár helyett pedig befogattam négy ökröt egy hosszú szekérbe. Ez a bagázsia számára.

Az előkelő rokonság nagy feltűnést keltett az állomáson. Utközben már ujságolta nekem az onnan jövő öreg béres, hogy komédiások érkeztek a vasutra. Mi a fene! Amint a négy pejjel odakanyarodtam az épület elé, a gyeplős hóka nagyot ágaskodik és félre szökik.

A napernyőktől ijedt meg. Fruzi nénié világos-sárga selyem volt, a Tatjánáé haragospiros s különböző színű szalagok fityegtek alá mindakettőről. A Fruzi néni fejében akkora kis kalap volt, mint a fél tenyeremnek a fele, a Tatjánáén pedig akkora, mint a két tenyeremnek tizszer véve. Aztán volt ezen a kalapon virág, cseresznye, meggy, szőlő; ez tán az egész virág-és gyümölcskiállítást magával hozta, hogy az anya itt bírálja meg? Mindakét nő fehér ruhába volt öltözködve, szabad nyakkal; én Istenem, hogy a Fruzi néni a nagy lánya előtt nem szégyenli magát.

Én jó magyarosan meg akartam ölelni őket, de Fruzi néni a keztyüs kezét nyujtotta csókra, amit én nem csókoltam meg; a kis ártatlan leányzó pedig kecsesen pukellit csap s a homlokát nyujtja. Ezen már csattanottam egyet, mert legalább nem volt keztyü.

No de a fiukkal már parolázok egyet. Hát az Aladár, a szentem, meghajtja magát s a két ujját nyujtja, mint a püspök, az Iván pedig a kezemet felrántja az orromig s ott elkezdi vele fűrészelni. Ezt valami favágó tóttól láthatta. Uramfia! A jobbkezén egy apróságokkal tele akgatott karperecz zörgött. Ami nem fért ide, az óralánczon csüggött. Különböznél rövid pepita-nadrágot, vászonból készült gombos félcipőt és rózsaszín harisnyát viselt. Nyaka keményen be volt ékelve a krágli közé s úgy tartotta a fejét, mint én néha napján, mikor belém üt a nyakmerevedés. No az Aladár, az már sokkal egyszerűbb, komolyabb alak, csak a kabátja van ferdén gombolva, a jobboldaltól le a csipőig. Valami szürke darócruha van rajta, ebből készült a kabát, a nadrág... ni-ni, be van gyúrva a cipőbe... az ám, a cipő is ilyen daróc... meg a nyakkendő is. Csak nem egyenruha ez a minisztériumban? Vagy talán a szabadlábbon levő vádlottak uniformisa ez? (Mert valami párbajügye van, ha jól tudom.)

— Mi a csuda ez, te Aladár? — kérdém, oldalbatökve a szegény leendő rabot.

— Ez, kérem, Jägerruha. Én kérem jégeriánus vagyok, tetőtől-talpig gyapjút viselek.

— Mitől jó az?

— Meghülés ellen szolgál. — Vannak ezen a vidéken jégeriánusok?

— Ó, hogyne, nagyon sokan.

— Ah! és miféle foglalkozásu emberek?

— Birkák!

Ezalatt megérkezett az ökörszeker is s huszonkét kuffert, skatulyát meg két faladát ráolvastunk.

— Milyen jól néz ki, bácsi, — rebege időközben Tatjana.

— Hová nézek ki? — kérdém jámborul a kis magyar lányt.

— Milyen witzig ember a bácsi — sóhajtá szegényke.

— Mindig olyan spaszmacher volt ő — duplázott rá a néni.

(Már elhallgatok, mert az új volapüköt nem értem).

Mikor az óriási rakás a szekéren volt, jól táplált ökreim fejszóvalva elindultak, mi pedig a hintóba ültünk. Aladár és Iván a fejükbe nyomtak egy-egy angol párafasüveget. Iván még egy hosszú porköpenyegét is akasztott a nyakába s azzal elindultunk.

A hóka egész uton ugrált, azok a szép napernyők felejthetetlen hatást tettek rá. A néni egyre a kocsi szélét fogta, hogy ha majd ugrik, Tatjana pedig az anyját fogta, hogy ne ugorjék.

— Ne fogódkodjatok, Fruzi, elég, ha a Jóska fogja a lovakat.

— Hogy is lehet ilyen sárkányokat tartani? — sóhajtá a néni.

— Ne vedd tőle rossz néven, először életökben láttak ma olyan napernyőt, mint a tiéd.

— Negyven forint volt az ára, — vallá Tatjana.

— Akkor az apád még jobban ugrálhat tőle, mint a lovaim, mondám, de rögtön megbántam, mert láttam, hogy az asszonyok megbotránkoztak. Szókimondó ember vagyok s az a negyven forintos napernyő igazán boszantott.

A falu végén az ifjuság fogadott, óriási bámulattal. Ha pesti nevelésben részesül, bizonyosan abczugot kiált utánok. Így azonban megelégedett azzal, hogy néhány rögtön hajtott felénk tisztességes távolságból.

Szegény anyjukom már terített asztallal várta a kedves vendégeket. Neki már a képüket tartották oda szeretett fővárosi rokonainak. Ugyan, kinek tartják ezek

a szájukat? Kölsönös nyilatkozatok következtek: fiatalodás konstatáltatott az öregekre, megnövekedés a fiatalokra nézve. A fiuk arcát anyjukom barátságosan megveregette, mire azok összenevettek s halkán valami megjegyzést tettek az öregemre. A szemtelenek!

— Ugy-e jól megy magának, bácsi? — mondá Aladár, körültekintve.

— Mim megy jól, szerelmes öcsém? — kérdém a jégeriánust.

— No hát a birtok.

— Nem megy az nekem. Nem megy az neki senkinek. Szelid, jónevelésű állat.

Aladár vállat vont s többre nem volt kíváncsi.

— Tessék hamar kalapot, keztyűt levetni, — kiáltá öregem — már elharangozták a delet, mindjárt tálalunk. Urak, hölgyek szobáikba vonultak, én meg leültem az asztalhoz, a szalvétát nyakamba türtem s intrádára egy

Fogóska.

falat sóspaprikás kenyeret elfogyasztottam. Egyszerre csak betoppant a Jancsi fiam (tudod, a hatodikát végezte Keszthelyen s most itthon van vakáczió), utánam az öregem hozta a jó, illatos huslevest. Leültünk és vártunk. Eltelik egy félóra, senkisem jön. Pipára gyujtok el is szívom, mégse jön senki. Végre az anyjukom utánanéz a vendégseregnek.

— Tüstént megyünk, csak öltözünk az ebédhez, — mondá Fruzsni néni.

— Hát a fiuk mit csinálnak? — kérdém türelmetlenül...

— Aladár befüzi az Ivánt.

Szóltanul inttem Jancsi fiának s az éléskamra felé vettük utunkat. Volt ott szilvórium puha kenyérral, meg szalámi. A szalámifogyasztás alatt így gondolkoztam: Vagy éhes valaki, vagy nem éhes. Ha éhes, akkor mindegy, akár miféle ruhában eszik is, a fő az evés, ha pedig nem éhes, akkor meg nem érdemes felöltözni azért, hogy ne egyék.

(Vége következik.)

Véletlen szerencse.

Irta ACHIM GÉZA.

Nem akarok hizelegni magamnak, de akkoriban azt beszéltek, hogy nagyon leányos arcom van és hasonlítok a hugomhoz, aki pedig szép leány hirében állott. Tehát hasonlítottam a hugomhoz, és — szerelmes voltam! Szerettem egy leányt, aki látszólag teljesen hideg volt irányomban, de a hugomnak legjobb barát-nője...

Közeledni nem mertem hozzá, csak messziről szóttem ábrándjaim szakadatlan fonalát s irtam hozzá egy sereg roszt verset... Ezt mind megtehetette volna más is, de el kellett mondanom, hogy a következőket megértsék!

Szép csendes nyári vasárnap est volt... Csendes volt, mert nem fújt a szél, máskülönben pedig ugyan-csak harsogott a légben a falu fiatalságának éneke. Ezen iskolázatlan hangoktól eltekintve, mondhatom, szép este volt.

Ilyenkor elmulaszthatlan volt, hogy testvéreim egy sétát ne tegyenek a faluban. Rendes körülmények között ezt én is megteszem, de most már napok óta egy kis farsangi tréfán törtem a fejem: elhatároztam ugyanis, hogy egy este kisasszonynak öltözöm. Az alkalom kedvező, a házban nincs csak én, meg a Jani gyerek, a harangozó, kit beavattam a tervbe, hogy az öltözésnél segítkezzen, mert bizony nem kis dolog az, kivált avatatlan embernek! De hisz ezt önök, hölgyeim, legjobban tudják. Mi tehát berontottunk a leányok szentélyébe. Képzelnétek, mily nagy pusztítást vittünk véghez a ruhatárban, míg végre készen állott a „kisasszony”. Nem tudom, igaz volt-e, de a falu legmagasabb tisztviselője így kiáltott fel:

— Akárcsak a Gizi kisasszony!

Elindultam... Az utcák jó sötétek voltak, s bár ez más helyzetben nem lett volna kellemes, de most éppen alkalmas volt. Egyik utcában szembejötték nővéreim s én ugyancsak apróztam a lépést. Nem ismertek fel és én tovább mentem... Hah! hogy megdobbant egyszerre a szívem: imádoztam a ház előtt sétált, szép fejét mellére csüggeszté... Egy vakmerő terv fogamzott meg agyamban...

Utánasiettem és karjába fűztem remegő karom. Óh! ha felismer! Ijedten tekintett rám és vontatva szólt:

— Ah! Te vagy az, Gizim! Alig ismertelek meg! De nem is csoda, úgy elfoglalják az embert saját szomorú gondolatai.

— Mi bajod? — kockáztattam egy rövid kérdést, utánozni próbálva hugom hangját. Ugy látszik, sikerült, mert nem vett észre semmit.

— Jobb, ha nem beszélek, mondá szomoruan, ugyanis hiába, az ő szive meg nem indul, ő nem nyilatkozik, pedig én csak nem vallhatom be, hogy szerettem őt!

— Kiről beszélsz? — kérdeztem szorongva, mert az a gondolat, hogy szive már nem szabad, összeszorítá torkom.

— Kiről, — mintha nem tudnád, hát Gézáról!

— Hát szereted? — kérdeztem s most egy édes sejtelem dagasztá keblem! És ez indokolva volt, hisz én is Géza vagyok!

— De Gizi! Én nem értelek, hát nem tudod régen, hogy mennyire szeretem bátyádat!?

Jól hallottam-e? Nem, nem lehet!

— Ilonám! Hát szeretsz? Oh! ha ezt sejtettem

volna, nem hagytalak volna eddig kétségben! Ezt már természetes hangon mondtam s boldogan vontam keblemre a megrémült leányt.

— Oh! mint szégyenlem magam! — mondta remegő hangon, — de mit szólnak a népek, ha itt ölelkezünk?

Bizony a jámbor népek semmit sem szóltak. Mi is van abban, ha a nyílt utcán „két leány“ összeölelkezik?

* * *

S most évek mulva is, ha édes kis feleségem egy kicsit zsörtölődik, mindig azzal mentem magam:

— Látod, édes, ha akkor nem mondd meg annak a csunya „Gizinek“, hogy szeretsz, én fel sem mertem volna hozzád emelni a tekintetem!

S ő ilyenkor mindig elpirul...

Halálvágy.

(Pályamunka.)

*Égetőn gyötör engemet a bánat,
Keblemben dúl a néma fájdalom,
Szívemnek mélyén, mely titokba' támadt:
A kín hullámain egyre hányatom.
S míg vérző szívem orvosságra talál,
Míg hallgat ott az érzés s gondolat:
Az egyedüli jó orvos — a halál
Meglél s elnyugszom sötét hant alatt!*

*Csendes pihenés annyi keserv után!
Ott lesz, egyedül ott lesz jó nékem:
Ha már elmentem a halandók után,
Ha már lenni nyugszom a sírfenekén.
Oda nem hat le a világnak gúnyja,
Melylyel — míg éltem — szívem' illeté;
Mennyit szenvedtem, a jó Isten tudja,
Míg közeledtem nyílt sírom felé.*

*Két annyi csapás, bí és szenvedés ért,
Élni annak, oh, mért e világban! ?
Egy, mi vigasztal; a kín — s szenvedésért
Meglész jutalmam, melyre rég vágytam:
Sír domborúl nemsokára fölöttem:
Pihentető, mély, csöndes sírgödör
Lesz, melybe hullok majd összetörötnen,
Hol nem bánt semmi, hol kín nem gyötör!*

*Ne gondoljátok azt a síri hantot,
Mely hült testemet lágyan takarja!
Elhagyatottan hadd nyugodjam én ott;
Hadd gondoljam, hogy jó anyám karja
Ringat szelíden az álom ölébe',
Mely hosszú leend, hosszú, végtelen!
S szívem ne tudja, hogg' örökre vége,
Hogy eltelt tőle múlt, jövő, jelen! ! . . .*

*. . . De némülj ajak és ti panaszhangok,
Maradjatok lenni szívem fenekén!
Lassanként, míg a sírba hervadandok:
Vigasztalni jár hozzám a remény.
Ez nyújt majd vigaszt a halálba nékem:
Nem hágy el engem az én Istenem!
E hit áldását odalent is érzem,
Hol fáradalmim békén pihenem!*

Jámbor Lajos.

HULLÁMOK KÖZÖTT.

(Elbeszélés.)

(2)

Irta V. GAÁL KAROLIN.

Mivel atyja lakóhelyétől távol volt, nem tudta, nem hallhatta, hogy azoknál is nagy a baj! . . .
Már két éves házas volt Malvin, mikor a férje elkezdte emlegetni, hogy apósa őt megcsalta, elámitotta.

Malvin elbámult. Ő azt hitte, hogy férje kikapta ötvenezer hozományát, de Vilmos állítá, hogy huszezerrel többet nem kapott. A viszálykodás nőttön-nőtt a fiatal pár közt, végre Malvint sürgette férje, utazzanak apósához s kérje Malvin az atyját, hogy tegyen már valamit. Ő nem vár. Ő számított a hozományra s

Udvari zene.

miután gazdag leányok vágytak az ő nejévé lenni, meg nem bocsáthatja Bory urnak, hogy őt leányával megcsalta!

Pirulva és elkeseredve hallotta ezt férje szájából Malvin, és kész volt az atyjához utazni a pénzügyben, férje is ment vele.

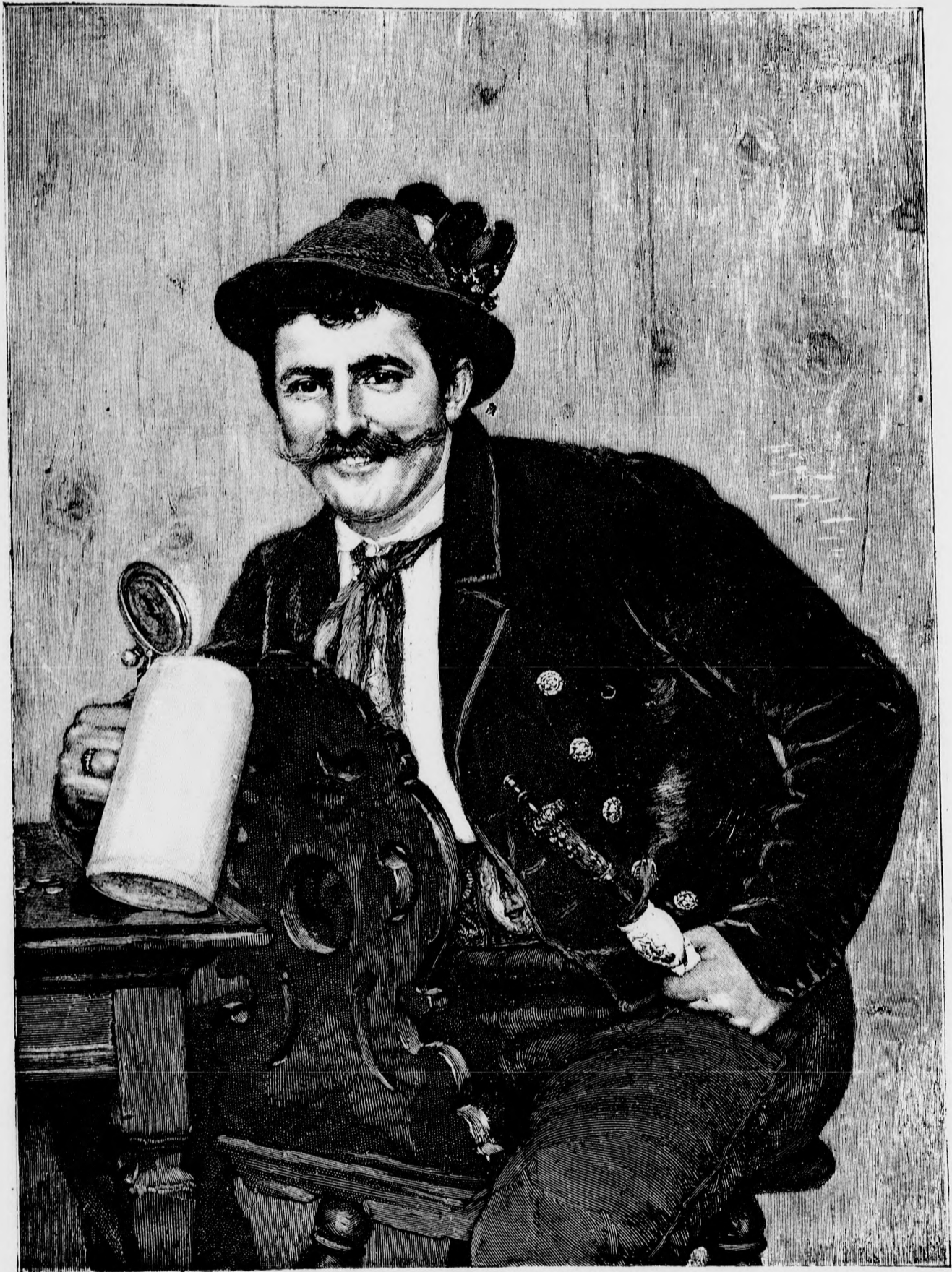
— Atyád annyira visz nyakasságával engem, — így mondta méreggel Vilmos ur, — hogy köztünk szakadást idéz elő.

— Hogyan? Annyira imádja a pénzt, s hogy el tudna szakadni tőlem, ha apám nem lesz kepe pénzt adni?

— Hát hogy éljünk meg? — kérde Vilmos gúnyosan, nincs nagy hivatalom, ami kis vagyont kaptam boldogult szülőimtől, az elfogyott . . . Nekem pénzes feleség kellett! Hogy megcsaltatok, lakolni fogtok érte. Szegényül élni nem tudok! Ha atyád pénzt nem ad, otthonhagylak!

— Szüretkor. —

— Szüretkor. —

Malvin elrémült e beszédre. Csak könnyekkel felelt . . .

De a szíve félig megfagyott, hogy az ő Vilmosa így beszélhet!

— Papa segíteni fog. Ez egyetlen szót tudta férje megnyugtatósára mondani, de az ő női becsérzete meg volt sértve.

Sohasem lesz többé boldog, mert ki volt mondvá, hogy férje csakis pénzt keresett az ő kezével! . . .

— Csak én szerettem, de ő nem szeretett! E gyilkosan fájó gondolat kinzá . . .

Az apa megdöbbenve vette tudomásul leánya helyzetét, ennek paraszával s kérésével, miszerint, ha lehet, adja ki papa a hozományt Vilmosnak, mert minden rossz megtörténhet, ha pénzt nem lát.

Bory urat épp e napokban két súlyos váltója miatt bepörölték és mindennap várhatott lefoglaltatást.

Barátai nem segíthették ki zavarából, mert mély titokban suttogtak már, hogy a Bory keze alatt szabálytalanságok fognak felszínre jönni.

Azon órában figyelmeztette egy hivatalnoktársa s barátja a bekövetkező bajra, amely órában tett neki szemrehányást a veje s már tegnap este pedig leánya kérte rögtöni segélyét.

Másfelől a hiú Evelin asszony, a második feleség, egy előkelő estélyre készített két pompás öltözetet magának és leányának, ezekért is kellett egy igen szép összeget kiadni.

Bory ur feje most teljesen megzavarodott. — Egyáltalában sehol semmiféle reménye nem lehetett e szorongató helyzet könnyítésére.

— Leányát itthagynom! — harsogta Láncazy Vilmos, az apósára förmedve. — Nekem pénz kell.

— De nincs fiam, nincs! — felelt apósa.

— Hát teremtsen! Azt hallom, kártyára van! Ily öregnek nem is kellene kártyázni!

— Az nem a maga dolga! Menjen a pokolba!

Ez volt a vejéhez utolsó szava.

Félóra mulva bevégzé szorongatott életét . . .

Temetés után Vilmos mégis magával vitte Budapestre feleségét.

Egy fillért se vihettek természetesen . . . Evelin asszony maga is borzasztó helyzetben maradt. Sűrűn gyöngyözött egy távol lakó nővérének.

Kilátás volt arra, hogy mindent elszednek tőlük. Hová legyen? Itt nem marad.

Ismerőseik messze kikerülték őket, mert hisz oly szegények lesznek már.

Egész utón a legnagyobb hidegséggel viselkedett irányában a férje.

Érzéketlen volt könnyei és bánata iránt.

Budapestre érve, lakásukon is szótlank maradtak.

Csak másnap reggel szólt Vilmos a nejéhez, mikor reggelinél ültek:

— Malvin, magának értékes ékszerei vannak anyjáról, nagyanyjáról és a többi. Ezekből az ékszerekből adjon nekem néhányat. Megbecsültem és vagy eladom, vagy zálogba teszem.

— Ősi ékszereimet? Oh, Vilmos, megfordulna sirjában boldogult anyám!

— Hát forduljon! De nekem pénz kell rögtön.

— Édes Vilmoskám, ne tedd ezt velem!

— Hát feleségem vagy te? — dörgé Vilmos, mindkét kezével nekiesve saját hajának.

Malvin zokogott.

— Nem, nem bírok én kincseimtől megválni. Oh, Vilmos! Nem bírok!

(Vége következik.)

REGÉNYTÁRGY.

— Elbeszélés. —

(Pályamunka.)

Irta MORVAY ZOLTÁN.

Arnóthy Dénes urnak különben igen szép barna bajusza volt és konzulátusi akadémiát végzett Bécsben — s Irénke mégsem ment hozzá nőül! . . .

Irénkének kék szeme és gödrös álla volt, s emellett tízezer hold jótermésű föld állott a háta mögött, de azért mindezek daczára, néha igen különöset gondolt.

A jurista-bál után is különöset gondolhatott, mert azt mondta Arnóthynak:

— Bárkinék lennék a felesége, Dénes, csak magának nem! Elhiszi?

Az ilyesmit nem valami szívesen hiszi el az ember, de Dénes urnak el kellett hinni! Tudnillik, ő kegyelme piramidális bünt követett el! Nevezetesen a második négyesre előre beirta nevét az Irénke kék bőrbe kötött táncrendjébe s mindezek daczára, mikor beharangoztak, mégsem kereste fel a táncosnőjét!

Az ilyen bünök megbocsáthatatlanok a bálozó lányok szemében s Irénke is felfogadta, amint ott ülve végignézte a négyest, hogy példás szigorral fogja büntetni a pontatlan imádót!

Pedig a szegény Dénes gyerek, nem egészen volt hibás ez ügyben! A grófnak volt sürgős beszéde vele: Draskóczy grófnak. Ez az ur fogta karon és vont a be egy fülke rejtelmes homályába!

Draskóczy gróf különben igen májfoltos arcú gróf volt s emellett meg volt az a rossz szokása, hogy szeretett a barátaitól ezer forintokat kérni kölcsön, s aztán még az a rosszabb szokása is megvolt, hogy a kölcsönkért pénzeket rendesen elfeledte visszaadni!

A hitelezőit, — pedig azok a derék emberek kétszer annyian voltak, mint azok a keresztvesztettek, akiket az első Draskóczy gróf, András alatt a szentsírhoz vezetett, — mondom, a hitelezőit mindig azzal biztatta, hogy csak a családi vagyona felszabadulása után elégítheti ki őket. Draskóczy Krassóban emlegette záralatti vagyonát, a krassói gentrik ellenben a Marsban emlegették e szép vagyont.

Nohát, ez a jó ur foglalta le Arnóthyt. Ez volt az oka, hogy Dénes nem mehetett Irénkével a négyest még jobban összezavarni. Emiatt lett szegényebb ezer forinttal, s e silány fráterért vesztett el egy átöllehető mennyországot!

Mert Irénke konok volt, s nem lehetett kiengesztelni.

— Főbelövöm magam, — gondolta Arnóthy, mikor a mulatságról hazament és ujdonatuj szivarral kiégetett klakkját a szoba egyik sarkába vágta.

De meggondolta a dolgot és nem lőtte föbe magát.

— Ezzel nem imponálok neki, — mormogta, — míg inasa a cipőivel kinlódott, amibe a sok „ujrá“-tól beledagaadtak a lábai.

Aztán azzal biztatta magát, hogy holnap majd csak talál ki valamit, amivel azt a kis boszorkányt kiengesztelheti.

S e megnyugtató tudatban aludt el, kipihenendő a souper-csárdás tizenháromszoros „hogy volt“-ját!

Másnap felment Irénkéhez.

A komorna azzal fogadta, hogy a kisasszony elutazott!

Arnóthy megessipte Lizike állát.

— Nézze, Lizi, én elhiszem, hogy a kisasszonya elutazott, csak azt mondja meg, ki dalol odabent ahhoz a szopránhoz szekundát? — s egy tizest dugott a leány tenyerébe.

Lizike mindjárt őszinte lett.

— Draskóczy gróf úr! . . .

— Köszönöm . . .

Mondtam már, hogy Arnóthynak szép barna bajusza volt. Akinek pedig szép bajusza van, el nem tudja képzelni, miért mellőzhetik egy ritka, vörösbajuszu úr miatt! . . .

El volt keseredve!

— Utazni fogok! — mormogta leverten.

De hát ezél nélkül utazni csak az angol szokott. — Arnóthy pedig magyar volt és konzulátusi akadémiát végzett Bécsben.

Ennélfogva lemondott az utazásról és kinevezette magát, előkelő atyafisága révén a párisi nagykövetséghez.

Aztán három évig járt át a Szajrán a Champs-Elysées sugáruton levő lakásáról a saint-germaini negyedben lévő követ-ségi palotába és vissza.

Akinek szép bajusza van és deli termete, Párisban is észreveszik a szép asszonyok. — Kaland volt bőven, bele is únt! Végigjárta a szerelem minden iskoláját a szajnaparti Babelben, de az itthon hagyott ideált nem tudta a fejéből kiverni, akárhogy igyekezett is.

Egy ősszel azt tapasztalta, hogy nemcsak a boulongeni liget füveit ette meg a dér, hanem az ő szívéét is...

Megesőmörölt a szerelemtől vagy mi, mert azután nem érdekelték a szép női arczok többé!...

Blazirt kedélyllyel s a szívében jó adag világgyűlölettel jött haza az apja temetésére.

A nagy vagyont már most magának kellett kezelni, ennél fogva beadta a lemondását és nem ment vissza.

A temetés után három hétig ki sem mozdult a kastélyából, amit a jó falusiak arra magyaráztak, hogy az apja után búsúl. De nem ez volt az ok!

Egyszerűen beleúnt a zajba s az arnóthy park suttogó vén fái alatt akarta kigyógyítani beteg lelkét.

A negyedik héten egy kis gyöngyvirágszagu levélkét kapott, melynek küldőjét a boríték írásáról megismerte.

Irénye írta, aki, míg ő odajárt, Draskóczy grófné lett, és most lent nyaralt az arnóthy uradalom szomszédságában lévő birtokán.

A grófné, úgy látszott, ki akarta engesztelni hajdani imádóját, mert születésnapjára hívta meg.

— „Jöjjön át mindenáron, kedves Dénes, — írta, szép gyöngyoraival, — mert megöl az unalom és szeretnék egy kis párisi pletykát hallani, meg aztán... igen... magát is szeretném látni — kiállhatatlan!“...

A „kiállhatatlan“ befogatott és egy óra mulva a grófné, akit Arnóthy szebbnek és kedvesebbnek talált, mint elmenetele előtt, mondom, a háziasszony bemutatgatta egy fél tuczat igen piros és határozottan egészséges hölgynek s ugyanannyi barna úrnak.

Mondanom se kell, hogy szívesen fogadták, mint nálunk általában szokták az ilyen „Bismarck-jelölteket“. Az éltebb hölgyek még az arczát is megezírógatták és egyhangulag konstataáltak, hogy a francia levegő nem ártott az egészségének.

Arnóthy szomoruan mosolygott:

— Csak a lelkemnek ártott!...

A szép kis háziasszony csipkedve, gúnyolódva kérdezte:

— Hát a szívének, Dénes?...

A férfi nagy, komoly szemével szemrehányólag nézett a kis kötekedőre:

— A szívemnek? szívem már régen nincs! Ennélfogva nem árthat neki semmi sem többé! — mondá csöndes hangján.

A tarka ponyvás verandán uszonnához terítettek s Arnóthy Irénke mellé került s a gróf után tudakozódott, aki nem volt jelen.

— Hova tette a férjét, Irén?

Az asszonyka ránézett a kérdező arczára s alig hallhatólag suttogta, mintegy önmagának:

— Hiszen, ha eltehetném!...

Aztán felbiggyesztette azt a kis csiga-bigaalaku szájaeskáját és azt mondta:

— Cserkészni ment! — különben ő igen ritkán van ide-

haza. De ne beszéljünk róla, Dénes; inkább mondjon valami párisi ujságot.

— Párisit nem tudok. — Amit én ott hallottam, önök is olvashatták már a lapokból. Hanem mást mondok, Irén, nem bánom, ha banálisnak tartja is a beszédemet! Maga szebb, kedvesebb, mint három év előtt volt. Hányadik születésnapja ez, Irénke?

A társaság a párisi ember révén, a világiállításról vitakozott moglehető nagy hangon s a mi embereink halk társalgására nem figyelt senki.

— Huszonegyedik, — felelt mosolyogva a hölgy, — s én tudok valamit! Azt, hogy míg ön Párisban nem járt, ügyesebben tudott udvarolni! Szegény barátom! Nem tanult semmit és ha a francia asszonyoknak is ilyen bókokat mondott, nem sokra vihette náluk!

— Nem is akartam, — mondá Arnóthy komoran.

— Ha én ezt el tudnám hinni! — felelt a hölgy s a szeme telegyült könnyel!... De azért átmosolygott az alispánra, aki az asztal másik részén körmönfont mondatokban köszöntötte fel Irénkét, hosszú és boldog életet kívánva neki.

Az urak megköszönték az uszonnát a háziasszonynak, aztán az egész társaság felkerekedett és párosával lesétált a parkba.

Arnóthy egyedül és leghátul ment s belebámulva a szép tavaszi alkonyatba, úgy gondolta, hogy az élet talán mégis csak szép és a virágoknak is van illatuk, csak észre kell venni!...

A háziasszony, aki visszamaradt a cselédeknek rendeleket adni, utánasielt a társaságnak s karját, amit a világos blouse csak könyökig takart, belefűzte az egyedül ballagó Arnóthyéba.

A hölgy mosolyogva nézett fel a férfira, nagy, kék szemével.

— Ha elfogadna társnőjének, Dénes, — mondá valami kedves bátortalansággal, — akkor... akkor együtt sétálnánk...

Arnóthy magához szorította a karja alá dugott kezecskét s szeretettel nézte az asszonyka őszibarackszin arczát.

— Én egy életen át akartam együtt járni önnel, Irén, — kart karba fűzve, — mondá bánatosan — s nem fogadott el!... Mondja, unalmas kísézőnek talált? Külömb ember az, aki most magának mondja?!...

Az asszony nem szólt semmit, a férfi pedig szomoruan folytatta:

— Lássá, Irén, — eltévesztettük az életet mindketten, mindahárman! — s nem segíthetve a dolgon, nyugodtan beszélgethetünk, ha nem minden fájdalom nélkül is, e tárgyról, szerelmünkről, olyan hangon, Irén, amilyenen kedves, szeretett halotainkról szoktunk!...

De Irén nem szólt semmit! Ment szóltanul a férfi mellett s az útszéli cserjéről leszakítva egy sárga levelet, úgy elnézgette! Szegény sárga levél! Még a tavasz sem mult el és már megvan halva!...

A társaságtól elmaradtak s a virágzó somfákkal szegélyezett úton valami nyomasztó hangulattól fojtogatva, haladtak mindketten.

A hölgy törte meg a csendet s hogy az előbbi kényes tárgyról elterelje a beszédet, gyermekes kunczogással fordult oda Arnóthyhoz:

— Dini édes, mit hozott Irénkének Párisból?

A férfi szomorú mosollyal nyugtatta tekintetét a hölgy arczán, amin meglátszott, hogy erőlteti ezt a jókedvet!...

— Irénke nincs többé! — mondá csöndesen. — Irénke csak volt!... Draskóczy grófnénak hoztam egy láda francia „vaczakot“, holnap át fogom küldeni. Ha Irénke megvolna!...

Nem folytatta, csak sóhajtott.

— Nos, ha Irénke megvolna, — szólt közbe az asszonyka s belekapaszkodva a férfi karjába, megállásra bírta azt egy percze, — mit hozott volna neki Dénes?!...

— Egy hűséges, öt örökké szerető, a gondolatát is elleső férjet!...

A kis szőke asszony lecsüggesztette a fejét, arczáról eltűnt a vidámság és a szemei tele lettek könnyel. . .

— De jól tette volna! — mondá az igazi, mély keserűség hangján, — de jól tette volna! Mert olyan nékem sohasem volt, nincs, és nem is lesz, míg élek! . . .

A férfi e vallomás után úgy érezte, mintha valami láthatatlan kéz összefacsarta volna a szívet! Az asszony pedig folytatta a keserű gyónást hajdani ideáljának, akit egy pillanatnyi felhevülésében, egy gyermekes semmisségért elűzött magától!

— De akit mindig imádoztam! . . . Jó volna helyrehozni ezt a hibát! . . . De, fájdalom, nem lehet sohasem többé . . .

Arcaza igyekezett azért rendes kifejezést ölteni s a titkolt meghatottság hangján folytatta:

— Látja, Dénes, — ilyen boldog asszony lett a maga kis barátnőjéből! A férjével teljesen különválva élünk, csak ha idegen vendég jön, ha muszáj, tartjuk meg a sablonos formát úgy, ahogy. Megbántam! (s itt a hangja idegessé vált) megbántam, hogy nem lettem az ön neje! Oh, sokszor megsírtam, mióta férjnél vagyok! De, — tette hozzá szinte vad erélyvel, — ha

— Félt?! Hát talán még szeret is egy kicsit, Irén — egy küssé . . .

Az asszony lesütötte a szemét.

— Talán, Dénes, — mondá, alig hallhatólag. — Aztán közönyösen tette hozzá: Jöjjön, megmutatom önnek a virágaimat, egyedüli mulattatóimat e sivár, szomorú életben . . .

Bementek mindketten az üvegházba.

A pompás télikert tele volt az öt világrész minden exotikus flórájával.

A grófné sorra bemutogatta Arnóthynek őket. Mikor egy kis esenevész, alacsony növényhez értek, ami betegesen húzódt meg pompás társai között, Arnóthy odafordult a grófnéhoz:

— Ismeri ezt a virágot, Irén?

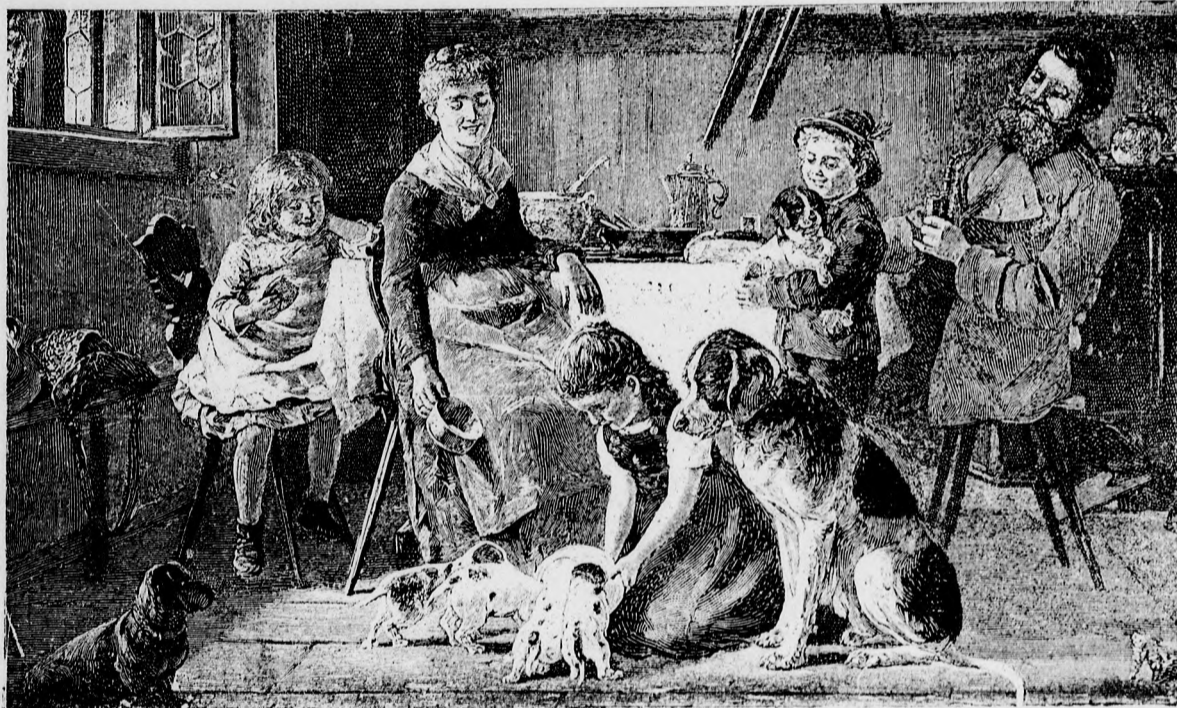
— Igen. Ez a Galanthus nivalis, a kikeleti hóvirág.

A férfi tagadólag rázta a fejét.

— Téved, Irén! Nem az! Hanem ez a Képoi Adonidas!

— Hogyisne! En fogadok önnel, hogy ez hóvirág!

— Fogad? Helyes! Tehát fogadjunk, de mibe?

—♦— Családi kör. ♦—

engem boldogtalanná tett az az ember e rokonaimtól kicsikart házassággal; én is igyekeztem hasonlóval fizetni neki! Sohasem engedtem, hogy megcsókoljon, soha! Ért engem, Dénes? — s hosszasan nézte a férfi szomorú arcát.

Arnóthy az arcához vonta a kis finom, de keményöklü kezecskét és összecsókolta.

— Szegény, szegény kis Irénkém, — hát ilyen élet ez a magáé? Mikor megtudtam, hogy férjhezmegy, irigyeltem azt a boldog embert, aki magáénak mondhatja és kértem a Gondviselést, hogy ha már a másé lett, tegye boldoggá az, akinek a kezét nyújtja!

— Ah! ugyan boldoggá is tett! — kacagott keserűen az asszonyka. — A féltékenységgel halálra üldöz, elég neki, ha egy férjhez csak nyájasan szólok, hogy belekössön és irgalmatlanul elpusztítsa! Vigyázzon, Dénes! Ha megtudja, hogy ön eljött, előkerül s igyekszik összeveszni önnel! Kérem, Dénes, ne kezdjen vele, az én kedvemért tűrjön egy keveset! Mert lássa, mi lenne én belőlem, ha maga sem volna többé . . .

Arnóthy lehajította fejét az asszonyhoz, arcát érintette az jllatos szőke haj, mikor suttogta:

Az asszonynak megcsillant a szeme.

— Egy csókba, Dénes! Aztán bánatos mosolylyal tette hozzá: Tudom ugyanis, hogy elveszti! . . .

A virágillat elbódította a fejüket egy küssé és elfeledték egy pillanatra, hogy ők mindketten élőhalottak.

— Áll a fogadás, — mondá Arnóthy, — jókedvűen csapva bele az asszony rózsaszínű tenyerébe. — Aztán odakiáltotta a kertészt, aki a virágház másik végén pepecselt.

— Hogy hívják ezt a növényt, barátom, — kérdezte, a kis penész-virágra mutatva.

A nagy tót kertész kivette a szájából a fapipát, lekapta szalmakalapját s felvette a virág mellől lebukott, kis nyéllal ellátott táblát.

— Tessék, kérem alásan!

A táblán ez állt: *Κέποι Adonidas*. (Képoi Adonidas.)

— Elhiszi már most, Irén?

Az asszonykának lángbaborult az arca és lesütötte szemeit.

— Igazán nem hittem, — védekezett akadozva, igazán Dénes? . . .

Dénes úr egy ötvenest nyomott az álmélkodó kertész markába, aki azt hitte, hogy megtévedt s igyekezett elpárologni, nehogy visszakérjék a pénzt tőle.

A férfi megfogta a hölgy kezét.

— Elmondom e virág regéjét, meghallgatja?

— Kérem.

— Adonistnak anyját az Istenek fia születése előtt myrrha-fává változtatták. E fának fölrepedezett héjában született Adonis, a kedves, a szép, akibe Aphrodité, a szépség istenasszonya is beleszeretett. De vén, csunya férje, Ares, a kovácsok istene, megtudta a dolgot és az ifjú egy vadászaton, vadkan alakjában, halálosan megsebesítette. A haldokló Adonis véréből sarjadzott elő az Anemone-virág. Aphrodité pedig Zeustől engedelmet kapott, hogy élete kétharmadát lent a földön, kedvese hamvai mellett, tölthesse. Ez eset emlékére ünnepet ültek a görög asszonyok s az ünnepekhez virágédényekben gyorsan növe, de gyorsan el is hervadó virágokat ültettek az ugynevezett Képoi Adonidast, a tavasz korai eltűnésének jelképekül!... A mesének vége van, tehát: adós, fizess!...

— Hát vegye, — sutlogta az asszony zavartan.

Ajkaik egy hosszú, forró esőben forrtak össze s a nagy boldogságban nem vették észre, hogy Draskóczy, a „csunya férj”, a hátuk mögött áll!...

A vastag gyökérszőnyeg: nem hallották meg léptei nesztét, csak akkor hültek el, mikor megszólalt:

— Ne zavartassák magukat, édeseim, folytassák; — ha úgy tetszik, én visszavonulok, — csak parancsolják!...

Hangjában valami rettenetes düh lappangott a gúnyos higgadságot affektált modor alatt.

Arnóthy nem volt gyáva ember, de ez a májfoltos, Mefisztó arcú fráter zavarba hozta. De aztán rendbeszedte magát é hűvösen mondta:

— Draskóczy! Nőd nem hibás, becsületesre mondom! Én léptem túl a határt, ennél fogva, ha bosszudat ki akarod valakin tölteni, rendelkezésedre állok!...

A gróf gúnyos udvariassággal fordult oda a nejehez:

— Lenne kegyes, magunkra hagyni minket, asszonyom?

Szegény Irénke! Az arca olyan volt, mint egy halotté. Szó nélkül, imbolgó léptekkel hagyta el a téli kertet.

Draskóczy a mellénye zsebébe dugta a kezét s valami kárörvendő, gyalázatos tekintettel nézte a távozó hölgyet. Megvárta, míg karsu alakja eltűnik a pálmafák között, csak akkor fordult oda a fiatal emberhez:

— Hallod-e, Dénes! Mi közöttünk magyarázatnak helye nincs! Láttam, amit láttam! Hogy a feleségem sohasem szeretett, azt tudom! Hogy leánykorában te udvaroltál neki, azt is tudom! És még tudok egyet, Dénes! Azt, hogy meg foglak ölni téged mindenáron! Hidd el ezt nekem! No, szervusz!

Sarkon fordult és otthagya a fiatal embert.

Arnóthy sokáig állt ott komolyan. Végiggondolva a történeteket. De aztán fölülkerekedett benne a könnyű vér. Mosolygott.

— Eh! — mondá, — karjával jókedvűen kivágyva, — egy ilyen esők — még ha megöl is Draskóczy — megér egy eltévesztett, rossz életet!...

Kiment, rábizta az ügyét két ahoz értő úrra, aztán hazahajtatott.

Irénkével nem találkozott.

Otthon rendbeszedte az ügyeit, végrendeletet írt s Irénkének egy pár sort, aztán becsengette a hajdúját.

— Gyurka! — szólt a vén legényhez, — párbajom lesz! Ide figyelj! Ha meghalva hoznak haza, de csakis akkor, átviszed ezt a levelet Draskóczy grófnénak a szomszédba. — Megértetted?!...

Gyurka jól nevelt eselőd volt. Már a nagyapját is szolgálta Arnóthynak. — Még a szemét sem hunyorította meg, mikor azt mondta:

— Igenis, értem!...

Hátra arcot csinált és kiment.

Arnóthynak eszébe jutott, hogy éppen tizenharmadikszor írta meg a végrendeletét ma s bizonyára ezt is össze kell tépni, mint az előbbieket, mert még egy párbajának sem volt komolyabb következménye rá nézve.

Aztán lefeküdt és igen jóízűen aludt reggelig.

A kitűzött helyre vidáman ment másnap, tréfálva segédeivel és mikor szembeállt a gróffal, azt gondolta:

— Ez a Draskóczy kitűnő lövő, ismerem fiatal korából, tehát körülbelül meg fogok halni! De hogy én sem szoktam eltéveszteni a célt, az is bizonyos, ennél fogva megszabadítom Irénkét ettől a kellemetlen frátertől.

Tizenöt lépésre állottak egymáshoz és egyszerre lőttek.

A lövések után olyan eset történt, ami ritkítja párját: mindkét párbajfél összerogyott!...

A szegény Arnóthy nagy szeméit kerekre nyitva, esodálkozva nézett fel a köréje gyűlt segédek és orvosra, aztán lehunyta szeméit, s egy szó, egy hang nélkül halt meg!...

A doktor megnézte és konstátálta, hogy a bal hóna alatt ment be a golyó és bizonyára a szívet is érte.

Tehát mégis csak volt szíve!...

A gróf szintén halálosan volt találva, de átkozott gúnyolódó természetű haldokolva sem hagyta el! Felült és két tenyerére támaszkodva, azt hörögte át ellenfelének, a volt francia attachénak:

— Bonne nuit monsieur! (Jó éjszakát!) Aztán összeesett és ő is jó ember lett!

A két hullát elszállították a segédek.

Arnóthyt előbb hazavihették, mert mire a gróffal hazaértek, a pontos Gyurka már átvitte a szép asszonyhoz az utolsó üzenetet.

A grófné fölbontotta a levelet. Igen rövid volt, Ennyi:

„Édes Irén!

Mikor e sorokat olvassa, az ön barátja már nem lesz többé! Örök esendben és nyugalomban alszik és ha álmodni lehet e hosszú éjszakában, bizonyára önről álmodik!...

Irén! Egy kérésem van önhöz: ültesen a siromra egy tő Képoi Adonidas-t! A tavasz korai elmulásának emlékeül!...

Kéri erre önt, még a sirban is szerető barátja

Dénes.”

A történetnek pedig vége!

Irénke egy teljes hétig siratta Arnóthyt. Hat hétig meggyászolta a férjét. Aztán hat öltözet ruhát rendelt Párisból, mert Ischlben akart nyaralni. Ischlben pedig fényes öltözetek kellenek, mert e fürdő sétányain császárok is szoktak sétálni!

A fürdőben aztán megismerkedett egy osztrák uhlánus-főhadnaggyal, aki ráadásul örgróf is volt és csinos tejfelbajuszu gyerek s aki késznek nyilatkozott magyarul megtanulni a szép asszony kezéért!

Hamar ment a dolog, ősszel már mint férj és feleség jöttek haza s igen boldogok voltak!...

S mikor Irénke a tavasszal huszonkettedik születésnapját ülte, majdnem a mult évi társaság került össze! S bizony Irénkének sem jutott eszébe, hogy most egy éve (mikor volt az!?) volt itt egy szomorú ember, aki egy esőkjáért halt meg és talán szerette is őt egy kicsit!... talán nem is egy kicsit!...

A szomorú ember pedig nem tudja, mi történik a föld felett, hanem porlad szépen s csöndesen az arnóti temetőben!... Nem tudja, hogy az ő Aphroditéje nem volt olyan hű, mint a mesebeli Adonisé, aki élete kétharmad-részét a kedvese hamvai mellett töltte!... És azt sem tudja, hogy az ő sirjára, — hiába kérte! — senkisémmel ültetett Képoi Adonidas-t!...

A vértanúk napján.

*Gyertyafénybe borult a temető kertje,
Messze ellátszik a lángok csillogása,
A tizenháromnak fénylő csillagai
A megemlékezés dicső ragyogása.*

*Mintha a csillagok szálltak volna földre,
Ünnepelni a gyász éjszakáját,
Hogy tündöklő bíborfénybe vonják
A mátyrok szomorú hazáját.*

*Oh, mi szép e derengő fénypompa,
Mint a lepíhenő nap búcsúsugára,
A felszálló kegyelet lángszikra,
Az emberek buzgó imádsága.*

*Itt egy ország panaszhangja hallszik.
Egész ország görcsös zokogása,
Tizenhárom mátyrját siratja,
Mátyroknak borúl sírhalmára.*

*Honáért halt meg! Ez van odáírva,
Több kis sírhalomnak a fakeresztjére,
Országos küzdelem öröme, bánata
Egy ország tavaszának felébredése.*

*Sír, zokog mindenki! A könnyek zápora
Megöntözi a hant mirtuszkoszorúját,
Száz ezer ajak elreppenő sóhaja
Zavarja meg a holtak nyugalmát.*

*Olyan szép a lelkek e zenéje,
Ilyen lehet az ég dicső harsonája,
Angyalok hallgatják, s zengik le a földre,
Hogy felszállt az ima az ég trónusára.*

*Üdv neked, örök éj! A lét tengerének
Kikötője, nyugalmas tanyája,
Én is teszek egy virágkoszorút,
Mátyr-lakóidnak egyik fejfájára.*

Zoltán Géza.

AZ ELRABOLT KAR.

(Dán elbeszélés.)

(5.)

Irta: BERGSOË VILLEM.

Fordította: K. BENICZKY IRMA.

Ujra nagy hahota következett, midőn Daae az asztal fején komoly méltósággal helyet foglalt és szakszerű orrhangon mondá:

„Ezennel tudtára adatik mindenkinek, hogy november 25-én pont éjjeli tizenkét órakor a Regencz 5. számú folyosóján, minden további árverés megtartása nélkül, végleges eladásra kerül egy szép és ékes hölgykar a hozzátartozó ujjakkal, kézcsuklóval és könyökkel, ugymint ujjahegyével, egészen jókarban. Megjegyzendő, hogy az árverezett tárgyat közvetlen az árverés után el kell vinni, azon állapotban, melyben a megvétel pillanatában volt, fizetéképes vevőknek hat heti hitel megadatik. — Első ajánlat: egy dán shilling!

— Egy márka! — kiáltott Szölling gúnyoson.
— Két márka! — kiáltott egy másik.
— Négy, — szolt Szölling. Annyit megér testvérek közt is. — Hát te nem árverezel, Sziemszen? Hiszen olyan arcot vágsz, mintha fürdőkádban ülnél, mely tele van eleven szálkás durbancscsal (hal).

Kénytelenségből egy márkával többet ígértem. Szölling ezüst-tallért ajánlott. Senkisem ment feljebb, a kalapács koppant és a kar Szölling tulajdona lett.

— Légy szives és fogadd el, — mondta, egy márkát átnyujtva nekem, — ezt becsületesen megérdemelted. Legyen az foglalód, mint halottrabló. A többit legközelebb megkapod, ha nem találsz jobbnak azt az egyleti pénztár számára kiutalványozni.

Szölling e szavakkal ujságpapírba göngyölitette a kart. Valamennyi fölemelkedett s mindjárt azután nagy robajjal lement a lépcsőn az egész vig társaság. — A Regencz kapuja becsukódott, a zaj elhangzott az utcán s minden olyan csendes lett, mint a sir.

Csodálatos átmenet volt az. Ott álltam szinte kábultan meresztve szememet az átvett pénzdarabra, melyet még mindig a kezemben tartottam, végre gépiesen mellényem zsebébe csúsztattam.

Annyira izgatott voltam, miszerint nem tudtam volna aludni, fölcsavartam a lámpát s elővettem a boncztant és Lóder ábráit, azt hittem, hogy az olvasás majd csillapítólag fog hatni idegeimre, de csalódtam, nyugtalanságom még inkább fokozódott. Egyszerre olyan hangot hallottam, mint egy falióra ingójának a lengése. Föltekintettem és feszült figyelemmel hallgatóztam, mert sem az én, sem a mellékszobában nem volt falióra, de a hang egyre tartott, ekkor a lámpa lobogni kezdett, nyilván elfogyott az olaj. Éppen, mikor fel akartam kelni, hogy megtöltsém, véletlenül az ajtóra tekintettem, melynek oszlopára a temető kulcsát akasztottam a szegre s láttam, hogy az mozog halk, ütemszerű lengéssel. Néha a lengés meg akart szünni, de akkor úgy volt, mintha láthatlan kéz meglódítaná a kulcsot s újból folytatta az ingást. Egy pillanatig tátott szájjal és kimeresztett szemmel álltam ott, de a kulcs folyton lengett szabályosan, mint az órának ingája. Jéghideg borzadály futott végig rajtam s veriték gyöngyözött homlokomon. Végre nem birtam tovább ki-tartani, az ajtóhoz rohantam, lekaptam a kulcsot, az asztalra tettem és néhány nehéz könyvet raktam rá. Csak aztán tértem magamhoz s nyugodtabb lettem.

A lámpa már majd elaludt s nem volt több olajom. A láng egypárszor magasra lobbant s bizonytalan lobogó fényt vetett a szobának minden tárgyára. Az árnyak hol hosszúak, hol rövidek lettek; úgy volt, mintha élő, ingadozó alakok végigsurrantak volna a szobán. Levetkőztem lázas sietséggel, elfújtam a lámpát s ágyamba vettem magam, hogy borzalmas látományaimtól megszabaduljak.

De éppen ellenkezőleg történt, úgy volt, mintha azok csak most élednének föl igazán.

A temetőben álltam s hallgattam a torony szélkakasának éles csikorgását. Aztán a zúzomalomban voltam, a sok kerék mint forgott erre-arra, alig tudtam előlük kitérni, aztán végtelen hosszú, sötét, alacsony folyosóba jutottam, hol valami láthatlan kísértet üldözött, irtózáttal rohantam előre, míg egy feneketlen mélységbe zuhantam s óriási teher nehezült rám.

(Folytatása következik.)

LEANYSZÖKTETÉS.

Konstantinápolyi történet.

(2)

Irta: MEHEMED ALI.

Török öltözet volt rajta, bő selyem-nadrág, dereka körül indiai sárga shawl és kék selyemkabát. Areza el volt fátyolozva.

Megjelenésemre a nők elhallgattak, csak az őszszakállu Chatib imája hallatszott, ki a kerevet előtt térdelve kérte Allah segítségét. Épp a paphoz akartam fordulni, hogy adjon felvikágosítást, mikor a szomszéd szoba nyílt meg, s megjelent Musztafa pasa.

— Boesásson meg, doktor ur, — mondá a pasa, kit személyesen ismertem, — hogy ide fárasztottam. — Unokahugom hirtelen megbetegedett. Valószínűleg több adag ópiumot vett be a kelleténél. Pedig mind meg se itta.

Ezzel a pasa porcellánészését mutatott, melynek fenekén rögtön megismertem az ópiumot.

A mérgezés Musztafa pasa szavai szerint egy órával ezelőtt történt s azt mondá, hogy valószínűleg még nem lesz késő az orvosi segély.

Mindenekelőtt felkértem a pasát, hogy a nőket távolítsa el a betegszobából s aztán a beteget akartam megvizsgálni. Szívdobogása és érverése nagyon gyenge és rendetlen volt, de nem adott tulságos aggodalomra okot. A jelenlevő szolgánót kértem, hogy a fátyolt vegye le a beteg arcáról. De a pasa hevesen tiltakozott ellene.

— Az meg nem történhetik, — mondá a pasa.

— Akkor befejezettnek nyilvánítom orvosi szereplésemet, — viszonzám röviden s távozni készültem.

Musztafa pasa hirtelen meghökken s mikor látta, hogy fenyegetésemet komolyan veszem, némi habozás után megengedte, hogy a fátyolt levegyék.

Az életes szolgánó óvatosan levette a fátyolt.

Jóllehet a leány arca márványszerű volt, mégis mikor megpillantottam, szinte elbűvölve álltam. Hollófekete hajfürtjei, hosszú, selyem szempillái, csukott szeme, piczi, szép szája, hatalmas benyomást idéztek elő bennem s ez észrevehető is volt izgatottságomon.

A pasa önkéntelenül krárogott és éppen nem valami bizalmas szemeket vetett reám. Ez is elég volt, hogy magamhoz térjek.

Az volt a szerencsém, hogy hánytatót hoztam magammal. Gyorsan elővettem és beadtam a betegnek. A hatás rövid idő alatt jelentkezett s csakhamar meggyőződtem, hogy nincs benne több ópium. A fiatal nő állapota szemmel láthatólag javult. Szívdobogása és érverése erősebb és esendesebb lón, a verejték felszáradt, homlokán és halvány arca pirosodni kezdett.

A betegnek néhány csepp vörösbort adtam, midőn mély sóhaj tört elő kebléből. Melle zihált és szemcint kinyitá.

Tekintete kutatva pillantott szét a szobában, mintha tudni akarta volna, hol van, aztán rám nézett. Ezt a pillantást sohase felejttem el.

Könyörgés, perzselő tűz, mondhatlan aggodalom és boldogság váltakoztak benne.

Néhány másodperczig tekintett csak reám, felém

nyújtá kezét, behunyta szemét és mély, nyugodt álomba merült.

A fiatal leány meg volt mentve s kötelességemet hiven teljesítettem.

A szolgánónek néhány szükséges utasítást adtam aznapra s azzal, hogy másnap eljövök a paciens állapota felől tudakozódni, bucsut vettem a pasától.

II.

Utközben hazafelé a mérgezési esetről ezer gondolat cikázott végig agyamon.

A pasa nyilatkozata nem volt egész valószínű előttem és gyanum még alaposabbá vált, mikor másnap a beteget meglátogattam. Ahelyett, hogy egészséges lett volna, gyöngé és fáradt volt, sőt csodálatomra, gyötrő lázban feküdt.

A szolgánó, ki cserkesz nő volt, elmondta, s amennyire birtam a török nyelvet, megértettem, hogy

Falun.

urnője távozásom után félrebeszél és egész éjjel lázban feküdt.

Megtettem intézkedéseimet és távoztam. Amint sejtettem, ugy is történt, a betegség nehéz ideglázzá fejlődött s naponta kellett meglátogatnom betegemet.

(Folytatása következik.)

Bor, zene, szerelem.

(Pályamunka.)

*Bor, zene meg szerelem,
Ezt a hármat kedvelem.*

*Mámorban ringat a bor,
Aki józan, mind botor.*

*Elbódít a muzsika:
Feledve sok galiba.*

*De ha jön a szerelem:
Botor galiba terem.*

Végyváry Ferencz.

GONDOLATOK.

Amihez az ember legnehezebben jut, attól legnehezebben válik meg,

Az igazság a szenvedéssel karöltve jár.

Az asszony, ha nem is őszinte, férjétől a legnagyobb őszinteséget követeli.

Hanusz György.

Agglegények regénye.

(Regény egy kötetben.) (5)

Írta: KOZMA JÁNOS.

Hkörülmény még inkább felbátorított arra, hogy megkérdezzem, az Istene kivül, az én boldogságommal egyedül rendelkező Hegyfő Balázs uramtól, hogy ismeri-e Petőfinek: „A virágnak megtiltani nem lehet” című versét.

Mire a kiengesztelődött uraság már egész nyájassággal, barátságos hangon felel:

— Ismerem.

Én pedig akkor már egészen megkönnyebbült szívvel, az első vers utolsó két strófáját kezdtem elszavalni:

„Kikelet a lány, virág a szerelem,
Kikeletkor virítani kénytelen”.

— Igaz . . . igaz . . . csakugyan igaza volt Petőfinek, — hagyta helyben a megbékült uraság az idézett szónoklat igazságát.

Ezek után bevallottam az uraságnak Aranka iránt érzett igaz szerelmemet; tudattam vele őszinte és komoly szándékomat s mint kibékült jóbarátok, — egymást megértve, barátságos társalgást folytatva, — együtt mentünk a kastélyba, hol a földszinten levő nagy ebédlőben már várt bennünket a jó uzsonna.

Aranka velem szemközt ült, de sohse mert rám tekinteni.

Mi pedig, a ház urával, ugyancsak megtárgyaltuk Petőfi költészetét.

A nagyságos asszony pedig megkérdezte, hogy melyik a legszebb és legtermészetesebb verse Petőfinek.

Mire az uraság a legjobb meggyőződése szerint, a legnagyobb határozottsággal kijelenté, hogy Petőfinek a legszebb és legtermészetesebb verse:

„A virágnak megtiltani nem lehet”.

Természetesen a nagyságos asszony is helybenhagyta. Hiszen ő is tudta régi tapasztalatból.

Mi pedig, Arankával, titokban „igent” bölintottunk; örültünk a felfedezett igazságnak.

III.

A történetek után Arankával gyakrabban találkoztam a park lombjai alatt, a hárs árnyékában, ahol aztán megfogadtuk száz esküvel, hogy — miként a gerle-madár szereti párját — mi is úgy szeretjük egymást hévvel, lánggal égő, igaz, szerelemmel.

Az uraság pedig a mamának hozta tudomására a parkban történt dolgokat.

A mama, természetesen, nem is haragudott, mikor az uraság oly rózsás színben festé le előtte leányának jövőjét; elmondta neki, hogy Andor nagyon szorgalmasan tanul s hogy komoly szándék fűzi Arankához, hogy mihelyt elvégzi tanulmányait s megszerzi az ügyvédi oklevelet, — a szükséges praktizálás után, — a fővárosban ügyvédi irodát fog nyitni és mint fővárosi ügyvéd, nőül veszi Arankát.

— Talán még országgyűlési képviselő is lehet Andorból? — reménykedék a boldog mama.

— Meghiszem azt! — Itt a mi kerületünkben, az én befolyással, biztosan meg fogják választani.

— S ha egyszer meg lesz választva, akkor, mint okos ügyvéd-ember, még talán államtitkársáig vagy talán még miniszterségig is felviheti? — fokozta reményét az én angyali Arankám tiszteletreméltó mamája.

— Egy kis szerencsével lehet még miniszterelnök is. — A képzelődést a legmagasabb fokra csigázta fel az én titkos szerelmemnek felfedezője.

— Tehát az öregek — köszönet a jóakaratukért, — engem a legmagasabb polgári állásra predesztináltak.

Mi pedig, az én imádott Arankámmal, — tudva a szülők irántunk való jóakarátát, — hirtelenében megelégedtünk volna egy sokkal alantasabb méltósággal is, hogy frigyünkre a szülői áldást kinyerve, minél előbb, mint szerető férj és feleség — egymást boldogítva, — indíthattuk volna meg életsajkánkat a rövid emberi élet örökké hullámzó, szirtes tengerén.

Azonban az olyan alantasabb méltóságot sem osztogatták ingyen, amelynek elnyerése után, a gazdag Hegyfő Balázs beleegyezését adta volna a leányával kötendő házassághoz; tehát kénytelen voltam tovább haladni a megkezdett uton: eivégezni a jogot, hogy mint kész fiskális-ember, igényt tarthassak Aranka üdvöt osztó kezére.

Elérkezett a szünidő vége. — Tihamér ifju urat — mint már jó előre is ígéretet tettem, — jeles sikerrel levizgáztattam, magam pedig, rá néhány napra, — érzékeny búcsúvétel után, — Hegyfő uram négyes fogatán, belső zsebemben — honorárium fejében kapott — ötforintos bankjegyekkel teletömött tárczával és a duzzadó tárcza alatt, a válás okozta fájdalmat mélyen érző, szerelmes szívvel, indultam el B.-Almás felé, hogy még néhány napig az én édes szülőimnek is lehessen vendége.

Aranka kikisért a kocsihoz. — Mikor a lovak megindultak, zsebkendőjével törle le az arcúra pergő könnyeket.

Én pedig szerelmes szívembe zártam emléket s velem vittem haza az én jó szülőimhez.

(Folytatása következik.)

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

D. A. Verse hangulatteljes, de néhol nem eléggé világos. Ir ön ennél jobbat! — **L. K.** A beküldött beszély nem üti meg a közölhetőség mértékét. A rejtvény jó. — **S. R.** Közleménye, sok javítás után, jöhet. Dolgozza újra át. — **I. L.** A pályaművek leközlése után adjuk. Üdv! — **K. G.** Sorra kerül. — **H. S.** Már egyszer megüzentük. — **K. J.** Jó. Jönni fog.